

[Steen.]

han saa efterhaanden faar en anden Indstilling end den, han har nu. For han kan ikke i Dag sige: Stemmer ikke, lade sit Parti og sine Tilhængere gøre det samme, og saa sige: Alt, hvad der er skammeligt og hæsligt, det er jeres, og alt, hvad der er ærefuldt og Fremskridt i, det er vores, og derfor bliver vi siddende og lader jer fremme alt det, der er Fremskridt i. Hvis man vil have nogen Del af Æren, maa man medvirke til, at vi i denne Sag opnaar et Resultat. Og jeg beder de to Partier for en Gangs Skyld forstaa, at her er Stillingen den, at her kan de ikke som Mindretal bestemme, hvorledes det skal foregaa. Det medfører Forholdene, Styrkeforholdene, at de kan paa en Række andre Omraader, og de har bravt benyttet sig deraf. Men nu maa de ikke misforstaa Situationen i den Grad, at de tror, det er paa alle Omraader, noget saadant kan foregaa. Nej, det, de har Valget imellem her, det er at gennemføre de Fremskridt, de selv erkender og gerne vil have en Del af Æren for, eller at beholde Loven af 1927, som den er. Og dér vil jeg rigtignok — enten jeg ser paa de motorkørendes Interesser og paa deres Interesser, der skal have Pengene, eller anlægger det Rets- og Rimelighedssynspunkt, som det her som i saa mange andre Forhold er rimeligt at anlægge — anbefale alle i dette høje Ting at stemme for det foreliggende Lovforslag. Det vilde være for urimeligt, om dette Lovforslag skulde strande paa Grund af den Vrede, de to Oppositionspartier nu pludselig er geraadet i overfor de Lovbestemmelser, de selv har paatvunget os, efter at de Gang paa Gang har afvist Forslag til Løsning af den Opgave, det her drejer sig om, fremsat af mig paa mit Partis Vegne og opfyldende alle de Krav, de nu opruller. Den Gang jeg fremsatte saadanne Forslag, hvor de enkelte Kommuners og Amters Regnskab var holdt for sig, o. s. v., da havde de kun Haan tilovers derfor. Vi kan virkelig ikke gøre for, at de Herrer først nu har opdaget, hvad det var for en Lov, de stemte for i Fjor.

Det ærede Medlem Hr. Slebsager og jeg var jo ikke længe efter denne Lovs Vedtagelse i Fjor til et Møde i Skanderborg Dyrehave, og da det ærede Medlem skulde latterliggøre Regeringens Handlinger, hvad sagde saa det ærede Medlem til det undrende Vælgerfolk? Han sagde: De Herrer kom med et Forslag om 75 Millioner til særlige Vejarbejder, men de fik kun 2 Millioner. Jeg gik ud fra, at det ærede Medlem var i god

Tro, og rettede ham paa Stedet. Jeg tror, at naar han nu gør Regnestykket op, og naar hans Parti gør Regnestykket op, vil han blive klar over, at det er os, der har faaet Ret. Men det kan ikke nytte, at de to Partier kommer og er vrede paa os, fordi de ikke vil have de gode Love, vi forelægger, men dér, hvor de selv havde Magten, prakttede os noget paa, som nu heller ikke tilfredsstiller dem selv, hvorfor de nu gerne vil have det tilbage. Saadan kan de nu heller ikke lege med os.

Ministeren for offentlige Arbejder

(Fris-Skotte): Med Hensyn til det af de ærede Medlemmers Udtalelser, der vedrører de Ændringsforslag, vi stemte om i Gaar, skal jeg i alt væsentligt henvise til, hvad jeg derom udtalte i Gaar, og jeg skal angaaende de Udtalelser, der i øvrigt er fremkommet, kun beskæftige mig med dem, der staar i Forbindelse med den Bemærkning i Mindretallets Betænkning, der siger, at Mindretallet mener, at Ministeren ikke sidste Aar har fordelt Midlerne i Overensstemmelse med Lovens Bestemmelser. Nu var det det interessante ved det, at det ærede Medlem Hr. Hedelund modificerede disse Udtalelser ved at sige, at efter hans Opfattelse havde Ministeren disponeret ud over Lovens Forudsætning. Det var dog altid noget mildere end ikke at handle i Overensstemmelse med Loven. Men til Gengæld øste det ærede Medlem Hr. Ulrich ganske anderledes Skæppen fuld, idet han sagde, at der var handlet stik imod Loven. Jeg gaar altsaa ud fra, at denne Udtalelse i Betænkningen er en Mellempropotional af de Konservatives og af Venstres Opfattelse paa dette Punkt.

Kritikken samlede sig væsentligt om en 4—5 Punkter, og jeg skal gerne komme ind paa disse Punkter. Det første var dette, at jeg havde handlet imod Lovens Forudsætninger ved at anvende Beløbene som Tilskud og ikke udbetalt det fulde Beløb til det paagældende Arbejde. Det ærede Medlem Hr. Hedelund citerede til Støtte for sine Udtalelser nogle Bemærkninger herom, som Landstingsmand Stensballe gjorde ovre i Landstinget, og som det ærede Medlem nu vilde betragte som grundlovgivende for denne Lov. Men det ærede Medlem citerede ikke, hvad jeg svarede, eller hvad Landstingsmand Stensballe derefter udtalte. Jeg svarede nemlig paa Hr. Stensballes Udtalelser — det staar Sp. 1731 i Landstings-tidende —, den højtærede Formand tillader, at jeg citerer:

„Jeg kan tiltræde det stillede Æn-